

Arrest

nr. 280 170 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 12 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 5 oktober 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 23 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 oktober 2020 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoekster meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoekster 22,4 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2,5 jaar.

1.2. Op 12 mei 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster per aangetekende brief van 13 mei 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 23/10/2020

U had op 5 november 2021, van 09.09 uur tot 12.25 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester France Laurent loco meester Dominique Andrien, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en tot de Gaaljecel-clan te behoren (clanfamilie Hawiye). U bent geboren op 1 januari 1998 in Sigaale, district Janaale, provincie Lower Shabelle. U woonde hier tot 2016 samen met uw ouders en zussen, waarna u bij uw tante aan moederszijde in Jeddah, Saoedi-Arabië ging wonen. In 2019 werd u omwille van uw illegaal verblijf in Saoedi-Arabië teruggestuurd en ging u terug bij uw familie in Singaale wonen. U ging van uw zesde tot uw vertrek naar Saoedi-Arabië naar de koranschool en leerde er schrijven.

Op 16 mei 2020 kwamen enkele leden van Al-Shabaab naar uw huis en vroegen om met uw vader te spreken. Ze vertelden uw vader dat ze één van hun leden met u wilden laten trouwen. Uw vader wilde dit echter niet, waarop de leden van Al-Shabaab zeiden dat ze u verplicht zouden meenemen als hij niet akkoord ging. Het kwam tot een discussie, waarbij u en uw vader werden meegenomen. Uw moeder was hierdoor flauwgevalen en overleed. U werd in een auto naar een huis met verschillende kamers gebracht en u trouwde er met N.M., het lid van Al-Shabaab. U werd vervolgens twee maanden opgesloten in zijn huis en herhaaldelijk door hem verkracht. Een man die eten naar het huis bracht en uw vader kende, zei dat u kon ontsnappen door een gat in het huis te graven. Hij zou u dan aan de moskee opwachten en met zijn wagen meenemen. U deed dit en hij bracht u naar uw oom in Mogadishu. U verbleef bij uw oom terwijl hij uw reis uit Somalië regelde.

U verliet Somalië op 11 augustus 2020 met het vliegtuig op illegale wijze naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u op illegale wijze via Griekenland verder naar België, waar u op 5 oktober 2020 aankwam. Op 23 oktober 2020 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming een medisch attest neer waaruit blijkt dat u besneden bent.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door de leden van Al-Shabaab.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Hoewel u bij uw verzoek om internationale bescherming beweerde geboren te zijn op 16 oktober 2004, heeft een radiologisch onderzoek dat werd uitgevoerd op 29 oktober 2020 aangetoond dat u ouder was dan achttien, waarbij 22,4 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar een goede schatting was. Dit betekent dus dat u ten tijde van dit radiologisch onderzoek minstens 19,9 jaar oud was. Bijgevolg werd uw geboortedatum aangepast naar 1 januari 1998, kan u niet worden beschouwd als minderjarige en kan het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) op u niet worden toegepast. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststellingen van het radiologisch onderzoek, u verklaart dat u moeder u vertelde dat u in 2004 geboren bent en dat u niet naar school bent geweest (CGVS, p. 4). Deze uitleg kan niet overtuigen en vormt geen afdoende verklaring vormen voor de grote discrepantie tussen uw verklaarde en werkelijke leeftijd. Er kan namelijk wel degelijk aangenomen worden dat een dergelijk groot verschil bij uzelf ook vragen oproepen zouden hebben. Voorts is het ook niet aannemelijk dat uw moeder zich dermate zou vergissen over uw leeftijd.

Bijgevolg rijst het vermoeden dat u getracht hebt het Commissariaat-Generaal te misleiden omtrent uw leeftijd, waardoor uw algemene geloofwaardigheid is aangetast.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw problemen die de geloofwaardigheid ervan in grote mate ondermijnen.

U legt namelijk tegenstrijdige verklaringen af over uw gedwongen huwelijk en de gevolgen hiervan. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dat u door de leden van Al-Shabaab naar een huis werd meegenomen en daar een huwelijksceremonie plaatsvond met N.M. Hierna zou u twee maanden in dit huis opgesloten zijn geweest vooraleer u kon ontsnappen (CGVS, p. 13). Tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat u nog niet met hem was getrouwd (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, antwoordt u dat u tijdens het interview bij DVZ niet werd gevraagd of u met hem getrouwd was en dat u had verklaard dat u door hem werd vastgehouden en hier op het CGVS meer over kon vertellen (CGVS, p. 22). Uw verklaringen bij DVZ werden u nochtans voorgelezen en u maakte u hier geen opmerkingen bij (Vragenlijst CGVS, vraag 8). Ook bij aanvang bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u gevraagd of u opmerkingen had bij uw interview bij DVZ. U had geen opmerkingen en verklaarde dat het goed verlopen was (CGVS, p. 2). Uw verklaring kan aldus geenszins overtuigen. Dat u dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over de essentie van uw asielrelaas, brengt dan ook ernstige schade toe aan de geloofwaardigheid ervan.

U verklaarde voorts tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw vader gelijktijdig met u door Al-Shabaab zou meegenomen zijn en hij sindsdien verdwenen zou zijn (CGVS, p. 16). Uw moeder zou ten tijde van jullie ontvoering ook overleden zijn (CGVS, p. 13). Tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 23 oktober 2020 verklaarde u daarentegen dat uw vader al tien jaar vermist was en uw moeder 4 jaar geleden overleed (Fiche NBMV, p. 2). U herhaalde deze verklaringen tijdens uw interview bij DVZ, met de toevoeging dat dat u sinds mei 2020 geen nieuws meer had over uw vader (Verklaring DVZ, punt 13A). Wanneer bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uw persoonsgegevens overleden werden, merkte u op dat uw vader in mei 2020 vermist raakte en uw moeder op dezelfde dag overleed. Gevraagd waarom u tijdens uw eerdere interview verklaarde dat uw moeder vier jaar geleden overleed, stelt u dat u dat niet hebt gezegd, maar dat de tolk een vrouw uit Djibouti was en u haar niet goed verstond. Nochtans had u hiervoor net aangegeven dat uw gehoor bij DVZ goed verlopen was en u de tolk had verstaan (CGVS, p. 2). Na afloop van uw interview bij DVZ werden uw verklaringen u bovendien voorgelezen en u maakte hierbij geen opmerkingen (Verklaring DVZ, p. 13). Uw uitleg voor de tegenstrijdigheden in uw verklaring over uw ouders kunnen aldus niet overtuigen. Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder aan, aangezien de ontvoering van uw vader en dood van uw moeder een gevolg waren van uw gedwongen huwelijk (CGVS, p. 5).

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt en dat er dus geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over deze gebeurtenissen. Deze kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Somalië krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit het "EASO COI Report. Security Situation" van 20 september 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_somalia_security_situation_20210920.pdf en uit de COI

Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 28 februari 2022, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20220228.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mogadishu te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mogadishu via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Het CGVS erkent verder dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 27 december 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot in de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in mindere mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven aan en/of opgeëist door al-Shabaab. Verschillende bronnen stellen vast dat al-Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden.

Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn, getroffen kunnen worden. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad. ISS eist in 2020 wel enkele aanslagen op in Mogadishu, maar het is onduidelijk welke claims legitiem zijn. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. In vergelijking met de voorafgaande verslagperiode stijgt het geweld in de hoofdstad vanaf maart 2020 lichtjes tot mei 2020. Daarna beschrijft het een dalende lijn, de maand september uitgezonderd.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Mogadishu. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Mogadishu vestigt. De commissaris-generaal is van mening dat u in staat bent om de reis naar Mogadishu te ondernemen, Mogadishu te betreden en zich daar zonder enig probleem te vestigen.

Uw oom aan vaderszijde woont namelijk al minstens vijftien jaar met zijn gezin in Mogadishu met zijn vrouw en acht dochters, waarvan de oudste naar school gaat (CGVS, p. 6, 23-24). Hij heeft er een winkel op de markt (CGVS, p. 6) en verdiende met dit werk genoeg om uw reis met het vliegtuig naar Turkije en verder tot in België te bekostigen (CGVS, p. 11). U verklaart dat u enkele weken voor uw vertrek uit Somalië bij uw oom in Mogadishu terecht kon (CGVS, p. 4). Uw tante en vier zussen verbleven op dat moment ook bij hem (CGVS, p. 5-6). Over de huidige verblijfplaats van uw zussen legt u tegenstrijdige verklaringen af, wat doet vermoeden dat zij tot op heden door uw oom in Mogadishu worden opgevangen. U verklaarde namelijk zowel bij uw registratie als minderjarige (Fiche NMBV) als tijdens uw interview bij DVZ (Verklaring DVZ, punt 17) dat uw zussen in Mogadishu verbleven. Wanneer in het begin van het persoonlijk onderhoud uw genoteerde personalia en familiesamenstelling met u werden overlopen, bevestigde u dat zij in Mogadishu verbleven (CGVS, p. 2). Later in het persoonlijk onderhoud verklaart u daarentegen dat uw zussen samen met uw tante naar Afgoye verhuisden ten tijde van uw vertrek (CGVS,

p. 5). U verklaart vervolgens dat u voor het laatst in Griekenland contact had met een familielid, meer bepaald met uw tante. Gevraagd hoe u dan te weten bent gekomen dat uw tante en zussen na uw vertrek naar Afgoye zijn verhuisd als u voor het laatst contact had met een familielid in Griekenland, stelt u dat de smokkelaar dit aan u heeft verteld toen u naar België kwam (CGVS, p. 6). U kan hiermee echter niet verklaren waarom u zowel tijdens uw registratie op 23 oktober 2020 als tijdens uw interview op 19 maart 2021 verklaarde dat uw zussen in Mogadishu woonden. Uw tegenstrijdige verklaringen doen dan ook vermoeden dat u tracht te verbergen dat uw zussen steeds bij uw oom in Mogadishu hebben gewoond. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat uw oom in staat was en ervoor openstond om u en uw familieleden op te vangen en te ondersteunen. Wanneer u gevraagd wordt u of u zich met de hulp van uw oom zou kunnen vestigen in Mogadishu, in het geval u geen problemen zou hebben met Al-Shabaab, antwoordt u bovendien dat u dit zou kunnen (CGVS, p. 24).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Mogadishu over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het door u neergelegde document verandert niets aan bovenstaande appreciatie. Dat u besneden bent wordt in deze beslissing namelijk niet betwist. hieruit kan echter geen geen gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een manifeste appreciatiefout aan en een schending van de volgende bepalingen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst betoogt verzoekster dat ze het medisch onderzoek aangaande haar leeftijd niet kon betwisten daar ze niet over identiteitsdocumenten beschikte, zoals vele Somaliërs, hetgeen wordt bevestigd door objectieve informatie. Zelfs al had ze over documenten beschikt dan is het weinig aannemelijk dat de dienst Voogdij haar beslissing zou herzien. Verzoekster citeert een arrest van de Raad van State.

Verzoekster wijst ook op een arrest van de Raad hetgeen bevestigt hoe moeilijk het is om documentatie te verkrijgen sinds de val van Siad Barré. Voorts wijst verzoekster naar een arrest van de Raad hetgeen stelt dat verzoekers hun Somalische identiteit op een andere manier moeten kunnen bewijzen dan met documentatie.

Mutatis mutandis moet deze redenering gelden voor verzoekster, die geen mogelijkheid had om beroep in te stellen tegens de beslissing van de dienst Voogdij. De bestreden beslissing maakt namelijk misbruik van deze verklaringen betreffende haar leeftijd door af te leiden dat verzoekster de asielautoriteiten wenst te misleiden.

Bovendien blijkt dat verzoekster in oktober 2020 ten minste 19,9 jaar oud was. Op het ogenblik van het gedwongen huwelijk was ze potentieel 19,4 jaar oud, wat zeer jong is voor dergelijke geweld. Verzoekster voegt tevens een geboorteakte bij, aangevraagd bij de Somalische ambassade in België.

Op geen enkel moment heeft de bestreden beslissing rekening gehouden met verzoeksters jonge leeftijd, noch met het feit dat ze ongeschoold is, noch met haar kwetsbaarheid, hetgeen in strijd is met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Deze elementen maken het mogelijk om de tegenstrijdigheden in haar verklaringen te rechtvaardigen.

Verzoekster wijst verder naar rechtspraak van de Raad die beschouwde dat men nog steeds als zeer jong dient worden te beschouwd als men nog maar net volwassen was ten tijde van de gebeurtenissen.

Verzoekster stelt dat ze ook werd geslagen en verkracht door haar man, hetgeen ernstige psychologische schade heeft veroorzaakt.

Verzoekster citeert rechtspraak van het EHRM waarin wordt gesteld dat van getraumatiseerde verzoekers geen volledig samenhangende verklaringen kunnen worden verwacht, hetgeen werd bijgetreden door rechtspraak van de Raad.

De Raad stelde in het verleden ook dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen kunnen afleggen vanwege hun psychologische problemen.

In casu stelt de bestreden beslissing twee tegenstrijdigheden vast maar analyseert ze niet het objectieve risico in geval van terugkeer. Deze inconsistenties zijn te wijten aan de jonge leeftijd van verzoekster en de stress die ze ondervond tijdens de interviews bij aanvang van de procedure, toen ze net aankwam in België. Verzoekster is ook ongeschoold. Men kon niet verwachten dat ze zich zou uitdrukken als een geschoold persoon.

Volgens een studie, verschenen in een tijdschrift van American Speech-Hearing Association in 2010 hebben ongeschoolde personen geheugenproblemen, concentratieproblemen en kunnen ze zich moeilijk uitdrukken.

Door hiermee geen rekening te houden schendt de bestreden beslissing artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de tegenstrijdigheden wenst verzoekster te herhalen dat de tolk tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken afkomstig was uit Djibouti en ze hem moeilijk kon verstaan. Verzoekster was ook erg gespannen bij aanvang van de procedure. Vervolgens kon ze ook niet haar verklaringen met haar raadvrouw nalezen, omdat de kopie van het DVZ-interview was weggespoeld tijdens de overstromingen in haar centrum. Indien ze deze kon nalezen had ze correcties aangebracht. Dit is wat ze ook rechtsreeks deed betreffende de data van de verdwijning van haar vader en de dood van haar moeder, zo blijkt uit het persoonlijk onderhoud.

Verzoekster herhaalt opnieuw dat haar vader in 2020 verdween en haar moeder toen eveneens overleed. In haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken staat ook dat ze haar vader sinds mei 2020 niet meer had gehoord. Verzoekster ziet moeilijk in hoe ze kan verklaren dat ze haar vader tien jaar lang niet heeft gezien en tegelijkertijd stelt dat ze sinds 2020 niets meer van hem heeft gehoord. Tijdens haar eerste verhoor als minderjarige was haar moeder echter al vier maanden dood. Verzoekster zei ook 4 maanden, niet 4 jaar. Ze bevestigde deze verklaringen stomweg waardoor ze per vergissing de indruk gaf dat haar moeder 4 jaar dood was.

Aangezien haar vader al tien jaar vermist zou zijn geweest en haar moeder 4 jaar geleden overleed, zou alle informatie over haar dagelijkse leven en over de bijstand die ze verleende aan haar moeder en vader onjuist zijn. Tijdens het onderhoud werd er gewezen op het gegeven dat verzoekster duidelijk moest duiden waar ze vertoefde in Somalië en in welke omstandigheden voorafgaand aan haar vertrek. De bestreden beslissing maakt geen melding van twijfels hieromtrent. Dit impliceert dat haar woonplaatsen voor haar vertrek worden geloofd. Het is paradoxaal om verzoekster tegenstrijdigheden betreffende haar ouders te verwijten en tegelijkertijd haar verklaringen omtrent haar dagelijkse leven als vaststaande te beschouwen.

Wat de tegenstrijdigheid omtrent haar huwelijk betreft, meent verzoekster dat het moeilijk te begrijpen is hoe de bestreden beslissing kan voorhouden dat ze zichzelf zou tegenspreken over zo een belangrijk element van haar relaas. Bovendien is het onlogisch om zichzelf tegen te spreken over zo een belangrijk element maar toch consequente verklaringen af te leggen over dit huwelijk. De bestreden beslissing legt de verklaringen van verzoekster echter naast zich neer. Verzoekster herhaalt dat zij nooit woord voor woord bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gezegd dat er geen ceremonie was toen zij bij het huis aankwam, maar dat er misschien een verwarring is ontstaan door haar verklaringen in het formulier van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het formulier van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij zich thans niet als gehuwd beschouwt, aangezien de kleine ceremonie bij N. M. thuis tegen haar wil werd voltrokken. Er is sprake van een verwarring, maar er was wel een ceremonie op de dag dat ze ontvoerd werd.

Voorts stelt verzoekster daar haar verklaringen omtrent gedwongen huwelijken worden gestaafd door objectieve bronnen en citeert hierbij landeninformatie van de OECD. Verzoekster vermeldt hierbij dat de autoriteiten niets doen om deze praktijken te voorkomen.

Verzoekster stelt verder dat de praktijk van gedwongen huwelijken gebruikelijk zijn bij Al-Shabaab en citeert landeninformatie van *Freedom House* en *International Crisis Group*.

De bestreden beslissing oordeelt op basis van twee tegenstrijdige elementen. De andere verwijzingen naar gewelddadige gebeurtenissen worden buiten beschouwing gelaten, wat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet schendt.

Verzoekster verwijst naar objectieve informatie van de Verenigde Naties, waaronder OCHA, OHCHR, de speciale gezant van de secretaris-generaal inzake seksueel geweld, Human Rights Council alsook een artikel uit *Elle* en Informatie van Lifos waar deze bevestigt dat vrouwelijke slachtoffers van seksueel geweld en verkrachting geen bescherming genieten in Somalië.

Voorts betoogt verzoekster dat ze in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet vanwege de veiligheidssituatie in Somalië.

Er wordt door de bestreden beslissing niet getwijfeld dat ze afkomstig is uit Sigaale, district Janaale in Lower Shabelle. Er werd echter besloten dat verzoekster beschikt over een intern vestigingsalternatief in Mogadishu gezien haar oom er woont en hij de reis van verzoekster betaalde. Verder meent de bestreden beslissing dat verzoekster liegt over haar zussen en deze in Mogadishu zouden wonen bij haar oom.

Verzoekster stelt echter dat haar oom niet in staat zal zijn om haar in huis te nemen. Deze oom zorgt al voor 8 jonge meisjes en heeft geen garantie gegeven dat hij voor verzoekster zal zorgen als ze terugkeert. Bovendien erkent de bestreden beslissing dat verzoekster maar een korte periode bij haar oom verbleef, en deze verkoos om haar naar Europa te sturen, hetgeen gezien de kosten en het gevaar van deze reis geen onbelangrijke keuze is. Verzoekster is een jong meisje, wees, ongeschoold en is op de vlucht voor Al-Shabaab. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de individuele situatie van verzoekster.

Indien verzoekster niet kan rekenen op de steun van haar oom, bevindt zij zich als alleenstaande vrouw in een gevaarlijke positie.

Uit betrouwbare bronnen blijkt dat (geïsoleerde) Somalische vrouwen in geval van gewapend conflict bijzonder kwetsbaar zijn voor geweld. Verzoekster citeert hierbij landeninformatie van OCHA, Human Rights Watch, de VN-veiligheidsraad, Amnesty International en CISP. Rekening houden met al deze elementen is verzoekster als vrouw niet in staat om zich permanent in Mogadishu te vestigen, minstens verhogen deze elementen het risico op ernstige schade.

Verzoekster stelt verder dat de algemene veiligheidssituatie in Somalië onstabiel is. In Mogadishu, alsook in Lower Shabelle heerst er willekeurig en alomtegenwoordig geweld. Verzoekster citeert hierbij landeninformatie van US Department of State, Cedoca in de COI Focus van 28 februari 2022, Human Rights Watch, OCHA, OHCHR en de VN-Veiligheidsraad.

Verzoekster meent dat het risico minstens niet voldoende werd geanalyseerd en verwijst nog naar artikel 3 van het EVRM en rechtspraak van het EHRM hieromtrent.

2.1.2. Verzoekster legt ter ondersteuning van het beroep een geboorteakte neer van de Somalische ambassade (verzoekschrift, stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt een verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas daar het fundamentele tegenstrijdigheden bevat.

Verzoeksters verweer in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat het niet volstaat om algemeen te volharden in het feit dat verzoekster een jonge leeftijd had tijdens de procedure en hierdoor extra kwetsbaar was. Vooreerst wijst de Raad op de bevindingen van de dienst Voogdij waarbij na een onderzoek bleek dat verzoekster minstens de leeftijd had van 19,9 jaar, aangezien uit het leeftijdsonderzoek bleek dat zij ten tijde van het onderzoek een geschatte leeftijd had van 22,4 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Verzoekster verwijst hierbij naar de onmogelijkheid om de bevindingen van het medisch onderzoek te weerleggen met documenten, maar kan met deze argumentatie geen afbreuk doen aan de medisch objectieve vaststellingen zoals deze blijken uit de beslissing van de dienst Voogdij. De Raad wijst er bovendien op dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Verzoekster had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State, doch zij legt in onderhavige procedure geen bewijs voor dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoekster dan ook vast. Aldus kan de geboorteakte neergelegd door verzoekster, die opgesteld is op 14 juni 2022, geen afbreuk doen aan de resultaten van het medisch onderzoek. Het feit dat de leeftijd van verzoekster die in de geboorteakte wordt vermeld niet in overeenstemming is met de resultaten van het medisch onderzoek, doet immers reeds afbreuk aan de bewijswaarde van het door verzoekster neergelegde document. De Raad wijst er daarenboven op dat de neergelegde geboorteakte van de Somalische ambassade te Brussel vermeldt dat dit werd afgegeven op vraag van de aanvrager na verificatie van de bron en de geldigheid van diens officiële identiteitsdocumenten. Het is de Raad evenwel niet duidelijk op basis van welke identiteitsdocumenten de Somalische ambassade te Brussel de gegevens vervat in de geboorteakte heeft onderzocht en geverifieerd. De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster nooit eerder enige identiteitsdocumenten heeft voorgelegd van zichzelf. Bij de neergelegde geboorteverklaring worden evenmin de identiteitsdocumenten op basis waarvan deze zou zijn opgesteld gevoegd. Het is voor de Raad dan ook niet mogelijk om na te gaan op welke wijze en op basis van welke identiteitsdocumenten de Somalische ambassade de gegevens vermeld in de door haar afgeleverde geboorteverklaring heeft geverifieerd. Dergelijke vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de bewijswaarde van dit document. De Raad stelt aldus vast dat verzoekster misleidende verklaringen aflegt over haar leeftijd, een relevant element in het kader van een verzoek om internationale bescherming, zodat men niet kan voorhouden dat er in haar hoofd een speciale kwetsbaarheid speelt vanwege haar jonge leeftijd. Evenmin kan de verwijzing naar haar jonge leeftijd, terwijl zij minstens 20 jaar oud was ten tijde van haar persoonlijk onderhoud, een voldoende verschoning bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, aangezien ook van een persoon van jonge leeftijd kan worden verwacht dat zij in staat is om voldoende coherente en consistente verklaringen af te leggen over de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten.

Voorts tracht verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing te minimaliseren door te verwijzen naar het gegeven dat ze een ongeschoolde, alleenstaande vrouw is in de Somalische context. De Raad wijst erop dat ook van verzoekster als ongeschoolde vrouw redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en de feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit haar land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten. Verzoekster toont met de loutere verwijzing naar haar ongeschoolde, kwetsbare genderprofiel niet aan dat zij hiertoe niet in staat zou zijn geweest, noch dat de bestreden beslissing haar verklaringen te streng zou hebben beoordeeld. Waar verzoekster een onderzoek aanhaalt waaruit blijkt dat ongeschoolde personen aan geheugenproblemen zouden lijden, merkt de Raad op dat verzoekster geen enkel objectief bewijsstuk neerlegde waaruit dit voor haar persoonlijk zou blijken, noch enige blij gaf of melding maakte van geheugenproblemen doorheen de procedure.

Wat de psychische problematiek betreft die verzoekster aanhaalt, merkt de Raad op dat verzoekster hier evenmin enig objectief bewijsstuk neerlegt ter staving. Verzoekster toont met de algemene verwijzing naar trauma's aldus niet aan dat haar cognitieve geheugen zou zijn aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen. Een verwijzing naar rechtspraak van het EHRM werpt geen ander licht op deze grief.

Verzoekster tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de persoonlijke onderhouds te minimaliseren door het stellen dat er sprake was van een taalhindernis. Verzoekster poneert dat ze tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een tolk die afkomstig was uit Djibouti, hetgeen leidde tot

vertaalfouten. Voorts merkt verzoekster op dat ze gespannen was tijdens het interview en ze niet de kans kreeg om haar verklaringen te overlopen met haar raadvrouw daar deze verloren gingen tijdens een overstrooming.

Wat de bewering betreft dat verzoekster gespannen was, ontslaat dit verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Bovendien betreffen de vastgestelde incoherenties kernelementen van verzoekster relaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze deze elementen correct weergeeft. Verzoekster toont bovendien niet *in concreto* aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen het gevolg zijn van vertaalproblemen of een gebrekkige communicatie tussen haarzelf en de tolk tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij heeft dit niet vermeld bij aanvang van de procedure toen haar gevraagd werd hoe het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen. Verzoekster verklaarde daarentegen nog dat dit interview goed was verlopen en dat zij de tolk goed had verstaan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2). De Raad stelt vast dat verzoekster verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen in het Somalisch en dat ze deze voor akkoord heeft ondertekend, zodat ze zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan. Verzoekster toont aldus niet aan dat wat werd opgenomen in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenstemt met hetgeen zij werkelijk verklaard heeft. Het gegeven dat verzoekster haar verklaringen later niet kon overlopen met haar raadvrouw doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Voorts stelt verzoekster dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen logica vertonen. Zo blijkt uit het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekster sinds 20 mei 2020 niets meer van haar vader vernam, terwijl ze tegelijkertijd verklaarde dat haar vader tien jaar vermist was. De Raad merkt hierbij op dat het gegeven dat verzoeksters haar afgelegde verklaringen tegenstrijdigheden vertonen, dan wel van weinig logica getuigen, deze verklaringen niet tenietdoen. Integendeel, deze benadrukken net het incoherente karakter van verzoekster haar verklaringen. Voorts betwist verzoekster dat ze tijdens het verhoor als minderjarige stelde dat ze verklaarde dat haar moeder reeds vier jaar dood was, waarbij zij poneert dat dit een misverstand was dat ze later onwetend bevestigde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad merkt op dat de stelling dat verzoekster vier maanden zei in plaats van vier jaar een blote bewering betreft en merkt verder op dat verzoekster later de kans kreeg om deze verklaring bij te stellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar dit niet deed. Voorgaande maakt dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar poging om deze tegenstrijdigheden te verschonen. Waar verzoekster opnieuw betoogt dat ze minderjarig was ten tijde van haar verhoor als minderjarige en daarbij stress ervoer, kan worden verwezen naar het gegeven dat ze wel degelijk meerderjarig was en enige stress verzoekster geenszins ontslaat van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk de relevante elementen aan te brengen van het verzoek om internationale bescherming van bij aanvang van de procedure.

Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing impliciet haar verklaringen aanvaard over haar dagdagelijkse leven in Somalië, hetgeen niet valt te verzoenen met de door de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat er expliciet dan wel impliciet geloof wordt gehecht aan verzoekster verklaringen. Verzoekster miskent zo de bestreden beslissing teneinde haar verklaringen te verschonen. Het gegeven dat de bestreden beslissing geen expliciete twijfels dan wel impliciete twijfels uit omtrent de verklaringen van verzoekster doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er tegenstrijdigheden zijn in verzoeksters relaas die haar geloofwaardigheid tenietdoen. De Raad merkt bovendien op dat verzoeksters verklaringen over het dagdagelijkse leven van haar en haar ouders niet getuigen van een doorleefd beeld van waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster de laatste jaren van haar verblijf in Somalië onomwonden met haar ouders doorbracht (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9, 10).

Voorts merkte de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet stelde dat ze nog niet was getrouwd met haar ontvoerder, terwijl ze tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat het huwelijk was voltrokken en ze twee maanden samenwoonde met haar ontvoerder (Dossier DVZ, stuk 7; Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13, 17). Verzoekster kan deze tegenstrijdigheid niet verschonen door louter te stellen dat ze zich niet zou vergissen over iets zo fundamenteel, daar dit duidelijk wordt tegengesproken door verzoeksters verklaringen voorhanden. Voorts kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat er sprake was van een verwarring en zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat er geen ceremonie was toen ze bij het huis aankwam. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei verzoekster immers expliciet dat ze niet gehuwd was met haar ontvoerder, van enige ceremonie was geen sprake. De Raad herhaalt nogmaals dat verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen in het

Somalisch en dat ze deze voor akkoord heeft ondertekend, zodat ze zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan. De Raad merkt verder op dat de door verzoekster afgelegde verklaringen over het eigenlijke huwelijk niet bij machte zijn om de bovenstaande tegenstrijdigheid te verschonen.

Wat de door verzoekster aangehaalde landeninformatie betreft waarin de prevalentie van gedwongen huwelijken wordt gestaafd, merkt de Raad op dat het aanhalen van algemene landeninformatie niet dienstig is daar er geen geloof kan worden gehecht aan het persoonlijke relaas van verzoekster. Voorts stelt de landeninformatie dat vrouwen het slachtoffer van seksueel geweld zijn in de Somalische context. De Raad merkt op dat, temeer er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster opgeworpen vervolging, dit niet voldoende is om te stellen dat men louter op basis van geslacht een gegronde vrees zou ervaren. Verzoekster dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken. De loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op haar persoon, volstaat hiertoe niet. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoekster ertoe hebben genoopt Somalië te verlaten, haalt zij geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan haar profiel als vrouw gelinkte problemen aan.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Verzoeksters voorgehouden vervolging, haar beweerde ondergane ernstige schade en de ingeroepen problemen worden terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat geen rekening werd gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat verzoekster op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mogadishu te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De Raad wijst erop dat verzoekster in staat is om de reis naar Mogadishu te maken en er zich te vestigen.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de door verzoekster bijgebrachte informatie dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu is gesteund.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen dienstige argumenten aan die een afbreuk doen aan de motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan terecht wordt besloten dat een intern vestigingsalternatief naar de stad Mogadishu, gelet op haar persoonlijke omstandigheden, in haar hoofde redelijk kan worden geacht. Het betoog dat de oom van verzoekster geen plaats heeft voor verzoekster daar hij al voor acht meisjes zorgt kan niet worden gevolgd daar deze oom tegelijkertijd de financiële draagkracht had om verzoekster naar Europa te sturen. Het feit dat verzoekster korte tijd bij haar oom verbleef kan niet worden aanvaard als grond om niet terug te keren daar haar vier zusters klaarblijkelijk thans ook verblijven bij haar oom, hetgeen niet wordt betwist in verzoekschrift. De motivering in de bestreden beslissing, die pertinent en correct is en steun vindt in het administratief dossier, niet dienstig wordt weerlegd, wordt overgenomen door de Raad:

“Uw oom aan vaderszijde woont namelijk al minstens vijftien jaar met zijn gezin in Mogadishu met zijn vrouw en acht dochters, waarvan de oudste naar school gaat (CGVS, p. 6, 23-24). Hij heeft er een winkel op de markt (CGVS, p. 6) en verdiende met dit werk genoeg om uw reis met het vliegtuig naar Turkije en verder tot in België te bekostigen (CGVS, p. 11). U verklaart dat u enkele weken voor uw vertrek uit Somalië bij uw oom in Mogadishu terechtkon (CGVS, p. 4). Uw tante en vier zussen verbleven op dat moment ook bij hem (CGVS, p. 5-6). Over de huidige verblijfplaats van uw zussen legt u tegenstrijdige verklaringen af, wat doet vermoeden dat zij tot op heden door uw oom in Mogadishu worden opgevangen. U verklaarde namelijk zowel bij uw registratie als minderjarige (Fiche NMBV) als tijdens uw interview bij DVZ (Verklaring DVZ, punt 17) dat uw zussen in Mogadishu verbleven. Wanneer in het begin van het persoonlijk onderhoud uw genoteerde personalia en familiesamenstelling met u werden overlopen, bevestigde u dat zij in Mogadishu verbleven (CGVS, p. 2). Later in het persoonlijk onderhoud verklaart u daarentegen dat uw zussen samen met uw tante naar Afgoye verhuisden ten tijde van uw vertrek (CGVS, p. 5). U verklaart vervolgens dat u voor het laatst in Griekenland contact had met een familielid, meer bepaald met uw tante. Gevraagd hoe u dan te weten bent gekomen dat uw tante en zussen na uw vertrek naar Afgoye zijn verhuisd als u voor het laatst contact had met een familielid in Griekenland, stelt u dat de smokkelaar dit aan u heeft verteld toen u naar België kwam (CGVS, p. 6). U kan hiermee echter niet verklaren waarom u zowel tijdens uw registratie op 23 oktober 2020 als tijdens uw interview op 19 maart 2021 verklaarde dat uw zussen in Mogadishu woonden. Uw tegenstrijdige verklaringen doen dan ook vermoeden dat u tracht te verbergen dat uw zussen steeds bij uw oom in Mogadishu hebben gewoond. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat uw oom in staat was en ervoor openstond om u en uw familieleden op te vangen en te ondersteunen. Wanneer u gevraagd wordt u of u zich met de hulp van uw oom zou kunnen vestigen in Mogadishu, in het geval u geen problemen zou hebben met Al-Shabaab, antwoordt u bovendien dat u dit zou kunnen (CGVS, p. 24).”

Waar verzoekster de nadruk legt op het gegeven dat ze als alleenstaande vrouw in een gevaarlijkere situatie zou bevinden, blijkt niet uit de door verzoekster neergelegde informatie dat ze als vrouw een hoger risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar verzoekster verwijst naar de prevalentie van gericht geweld tegen vrouwen, merkt de Raad op dat gericht geweld niet valt te categoriseren als ‘willekeurig geweld’ in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Daarenboven benadrukt de Raad opnieuw het familiale netwerk waarover verzoekster beschikt in Mogadishu, waarop zij zich kan beroepen voor steun. De Raad merkt bovendien op dat verzoeksters verklaringen over het dagdagelijkse leven van haar en haar ouders niet getuigen van een doorleefd beeld van waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster de laatste jaren van haar verblijf in Somalië onomwonden met haar ouders doorbracht (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9, 10).

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster in de stad Mogadishu over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad niet over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP